

באהבה ובאמונה

להתקרב אל ה' באהבה ובאמונה

נכון לעכשיו
הרב דב ביגון ראש מכון מאיר

ללמוד ידיעת הארץ באמת

הקב"ה מעניש את דור המדבר מכיוון שמאס בארץ חמדה, ככתוב "במדבר הזה יפלו פגריכם" (במדבר יד כט). אבל הוא מטיב עם צאצאיו כפי שנאמר "וטפכם אשר אמרתם לבז יהיה, והביאותי אותם וידעו את הארץ אשר מאסתם בה" (שם לא). לכאורה היה צריך לומר רק 'הביאותי אותם לארץ', ומדוע הוסיף גם 'וידעו את הארץ'? אלא באה התורה ללמדנו יסוד חשוב, שחובה להכיר ולדעת את הערך של ארץ ישראל, והעדר יסוד זה הוא הסיבה לכישלונם של המרגלים בדור המדבר. אין זה מספיק לעלות לארץ צריך גם לדעת מהי ארץ ישראל, מה ייחודה, מה ערכה, מה סגולתה ומה ייעודה לנו ולעולם כולו, ומתוך כך יש להתייחס אליה ביראה, בחרדת קודש ובמסירות נפש. רק מי שמכיר בקדושתה של ארץ ישראל ובייעודה האלוקי - לגלות את אור ד' יתברך בעולם, ככלב בן יפונה ויהושע בן נון, יכול לומר "עלה נעלה וירשנו אותה כי יכול נוכל לה". בידעו נאמנה שעל ידי עלייה לארץ ויישובה הוא מוסיף ומרבה את כבוד ד' ואור ד' יתברך בעולם כולו. כפי שנאמר כבר לאברהם אבינו "לך לך אל הארץ אשר אראך" - שם אָרָא לך, שם אעשך לגוי גדול ושם יהי ברכה ונברכו בך כל משפחות האדמה.

נכון לעכשיו, עלינו ללמוד וללמד ידיעת הארץ לא רק מהבחינה ההיסטורית והגיאוגרפית, אלא לדעת מהי ארץ ישראל - מה מהותה, חשיבותה, תרומתה וייעודה, שארץ ישראל וירושלים, אורו של עולם, והמאבק על ארץ ישראל והמלחמה עליה, היא מלחמת בני אור בבני חושך. מתוך כך נשאב כוחות אדירים להתמודד ולהילחם על ארצנו האהובה, נגד כל אלו שקמים לנשל אותנו ולגזול אותה מאתנו, בניסיון שווא לכבות את אורו של עולם. עלינו לחזק את הלבבות, ואת ידי אלו המוסרים את נפשם על יישוב ארץ ישראל, כפי שעשו כלב בן יפונה ויהושע בן נון, אף שהיו המיעוט. בכל דור ודור ישנם אותם אידיאליסטים ההולכים לפני המחנה ומיישבים את ארצנו. כך היה בימי עזרא ונחמיה, כך היה בתקופת החלוצים לפני הקמת המדינה וכך גם בימים אלו ממש, על ידי המתיישבים ביהודה שומרון והגולן, שבמסירות נפשם מזכים את כל האומה בארץ וגם בגולה. זכות זו תעמוד להם ולכולנו, מתוך כך נזכה לראות עין בעין כיצד ד' עוז לעמו יתן, ד' יברך את עמו בשלום.

מהמצפה לישועה השלמה

ארץ מולדת
הרב חגי לוונדין / עמוד 2

דבקות בה' וקיום מצוותיו
הרב יורם אליהו / עמוד 3

נשמת חיים
הרב דוד לנדאו / עמוד 4

חברי המתנחל
יפה / עמוד 6

"זו חוויה מטלטלת לראות את מגדלי התאומים קורסים לך מול העיניים"
ראיון עם יהונתן שטרסברג

אבנר שאקי / עמוד 5

ערץ שמונ

שעור לנשמה

ההמלצה השבועית שלנו בערוץ מאיר

"עלה נעלה"

וירשנו אותה

שיעור לפרשת שלח

מאת הרב אלישע וישליצקי זצ"ל

< חפשו את השיעור ביוטיוב, באפלקציה או באתר ערוץ מאיר

ערץ שמונ

מדברים אמונה

הרב ראובן פיינמן ר"מ במכון מאיר

מציאות פיזית ומציאות רוחנית

בשבוע שעבר למדנו על כך שכל מאורע שקורה בחיינו, הוא פתח לשיח עם ה', ומהווה דיבור א-להי באין ואומר ובאין דברים, שמטרתו להעלות ולזכך אותנו. כיצד משקפת לנו המציאות הפיזית מציאות רוחנית? עלינו לדעת שהעולם הגשמי איננו מנותק מהעולם הרוחני. אין מדובר בשני עולמות שונים המתמשקים זה עם זה מפעם לפעם. **העולם הפיזי אחד הוא עם העולמות הרוחניים והם מהווים יחידה אחת בעלת פנים שונות ורמות שונות של גילוי א-להי.** עולם אחד זה משול לגוף בעל איברים מסוגים שונים. הוא אחדותי ואורגני, אך בעל איברים שונים בעלי תפקידים שונים. כל מה שמתרחש בחיינו קורה גם בממדים העליונים של ההווה, וכן גם להפך - כל מה שקורה 'למעלה' מופיע גם כאן, למטה. כותב על כך הרב קוק (אוה"ק ג, ק): "כל מה שעובר על אדם יחיד ועל נפשו, מאורעותיו מיום התחלת יצירתו עד הגמר בשכלולו, עליותיו והדרגותיו, חליפותיו ותמורותיו, הכל בגודל עבר ועובר על היצירה הגדולה, על כל עולמים, ומה שעבר ועובר על כל עולמים עובר על כל אדם". ובמקום אחר: "הננו רואים את התכונה האורגנית של המציאות החומרית והרוחנית. בבטחה יכולים אנו להשקיף על היחס הכללי של הכול, וממילא על הפעולה שהכול מתפעל מן הכול, והכול פועל על הכול. אין לנו אטום גשמי, ולא שרעף רוחני, שאיננו פועל ונפעל על מלא ובמלא כול" (אוה"ק ב, שנה). יוצא אפוא, שהמציאות מגיבה למעשיו ולמחשבותיו של האדם כמו ברומטר רגיש. **אירועי חייו של האדם אינם באים לו מכוח חיצוני, אלא מפני אחדות המציאות המשקפת את מצבו הרוחני והמוסרי של האדם.** ניתן לדמות זאת לבדיקה במכשיר הפוליוגרף - אם אדם משקר, כלי הדם שלו מתכווצים מעט, הדופק שלו משתנה, הנשימה קצת מתקצרת, והמכשיר קולט זאת מיד. באותו אופן פועל העולם הגשמי, והוא מגיב לשינויים המתרחשים בנפשו של האדם מפאת האחדות שלהם זה בזה. ההבנה שההווה כולה, הגשמית והרוחנית, היא ישות אחת, ושהיא מהווה בחינות שונות של התגלות א-להית, היא אחת ההבנות היסודיות ביותר בדרכי אמונת ישראל והכרת דרכי ה' בהתגלותו אלינו.

ערץ שמונ

אורות הפרשה

הרב חגי לונדון ר"מ במכון מאיר

- שם לפחות גדלנו; שם לפחות יש לנו זיכרונות נעימים יותר או פחות; למי יש כוח להילחם על כבדת ארץ חדשה שכבר באו אחרים ותפסו אותה? הם באמת צודקים! הכיוון צריך להיות אחר: מיד אחרי תיאור חטא המרגלים הפסוקים מדברים על אודות הבאת קורבנות לבית המקדש. הקשר שלנו לארץ ישראל איננו מבוסס רק על נוסטלגיה רגשית של עבר משותף אלא על עתיד, על בית המקדש. אנו קשורים לארץ הזו ונלחם עליה לא רק בגלל 'שכיף לחיות פה'; 'כי יש פה אחלה נוף' ובגלל 'שכילד שכשכתי רגליים בכינרת'; אלא שבינינו ובין הארץ קיים קשר נשמתי עמוק שיפיע במילואו בעתיד בבניין בית המקדש, בהקרבת הקורבנות.

ארץ מולדת

מניין שואב עם כוח להילחם בעד ארצו? אצל אומות העולם הארץ נקראת 'מולדת' - היא הולידה אותם. כל עם מסתכל במבט לאחור ומבין כמה היה לו טוב ונעים בארצו: 'כאן סבא שלי גדל' ו'כאן אבא שלי נטע עץ'. אנו נלחמים על הארץ שלנו כי אנו נלחמים על המולדת, על אמא אדמה; העבר החוויתי הוא הכוח המניע. אם זהו אכן המבט ניתן להבין את המרגלים מביטים על ארץ ישראל והם לא רואים בה מולדת; מבחינתם עברם המשותף התגשש במצרים ולאחר מכן במדבר; נכון שאבותיהם אי-שם בעבר הרחוק ישבו פה בארץ; אך להם עצמם בזיכרון הקולקטיבי הקרוב אין שום חוויות משותפות מארץ ישראל להתרפק עליהם. כאן לא היה ביתם. 'ניתנה ראש ונשובה מצרים'

שליחתי הציבור

שלכם

מבית מקור ראשון

רוצים להגיע למאות אלפי בתי אב בציבור הדתי? **איתנו אתם יכולים!**

הדפסה שבועית של עילוני פרשת השבוע ופרסום בכל בתי הכנסת ברחבי הארץ

הדפסת מודעות בבתי הכנסת ובמרחבים דתיים

דיוור ישיר בכל רחבי הארץ

לפרטים: 052-8908518 יוסי 0528908518@gmail.com

פינת ההלכה הרב יוסף צבי רימון

י"ר סולמות, רב אזורי גוש עציון

מה עושים עם גלעיני פירות בשמיטה?

מי שזוכה וקונה פירות של אוצר בית דין, הרי שהפירות קדושים בקדושת שביעית. גלעיני פירות שנשארו עליהם מבשר הפרי: רצוי לאכול את הפרי עד כמה שניתן. אם לאחר מכן עדיין נשארו על הפרי שאריות, הרב אלישיב סובר שבכל זאת ניתן להקל ולזרוק את הגלעין לפח הרגיל, אולם יש המחמירים ושמים גם את הגלעינים הללו בכלי של קדושת שביעית. לכן, אם הכלי מצוי לידנו טוב לשים שם גם שאריות אלו, אך כשהכלי לא בנמצא ניתן לזרוק ישירות לאשפה. שאריות שרגילים לשטוף תחת הברז: ניתן לשטוף כרגיל שאריות קדושות שנותרו דבוקות על סיר או צלחת.

נתינת שאריות לבעלי חיים: שאריות שאנשים לא יאכלו יותר, ובפרט אם הן כבר מעורבות עם יתר השאריות של הסועדים - ניתן לתת לבעלי חיים (במיוחד אם זהו ההרגל), אך אין לתת להם בפה, אלא להניח לפניהם והם יאכלו בעצמם.

קומפוסט: ניתן להשתמש בשאריות שמיטה עבור קומפוסט בתנאים הבאים: א. אין לזרוק שאריות חדשות על שאריות מקולקלות ישירות בקומפוסט, אלא לשים נייר של עיתון, מעט חול או שכבת עלים מעל השכבה הישנה, ומעליה לשים את השאריות החדשות. ב. השימוש בזבל של הקומפוסט יהיה רק לאחר השביעית (או בשמיטה עצמה למטרות של "לאוקמי" בלבד). ג. אין לעשות קומפוסט ישירות על האדמה בגינה (כדי שלא יראה כאילו מזבלים את הגינה בשמיטה), אלא במתקן מיוחד העומד בצד, בתוך בור בעומק שלושה טפחים או בתוך הבית.

סוד מדרש התולדות

אדם הראשון וחווה

כרך תשיעי מסדרת שיחות הרב יהודה ליאון אשכנזי (מניטו) - בה דן הרב זצ"ל במאפייני ובנטיית הזהות האנושית, בתקופה של חידוש הממד האוניברסלי של הזהות העברית בארץ ישראל.

עריכה ומקורות: חיים רוטנברג

סוד מדרש התולדות

חיים רוטנברג

העמק דבר לפרשה

הרב יורם אליהו ר"מ במכון מאיר

אורחים יותר מהקבלת פני שכינה, שכן מצינו באברהם אבינו שאמר להקב"ה 'אל נא תעבור מעל עבדיך', הקב"ה בא לבקר את אברהם שהיה חלש לאחר ברית המילה, וכשאברהם רואה את האורחים, הוא אומר להקב"ה 'אל נא תעבור מעל עבדיך. אני רץ להכניס את האורחים, תחכה לי בבקשה, מכאן אמרו חז"ל שגדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני השכינה, מסביר הנצי"ב, שחז"ל לא התכוונו שמי שמכניס אורחים הוא גדול יותר במעלה ממי שזכה להקביל פני שכינה, זה לא מה שמשתמע מדבריהם, אלא "גדול לפני ה' לעשות זה המצווה של הכנסת אורחים יותר מהקבלת פני שכינה, ומי שהגיע לאהבה ה' והקבלת פני שכינה והגיע לפניו מצווה של הכנסת אורחים עליו להפסיק דבקותו ולהזדקק למצווה שבאה לידי כך כמו שעשה אברהם אבינו". אברהם אבינו מבין שזה רצון ה' עכשיו, שהוא יעזוב את הרגע הנפלא הזה שהוא זוכה להשראת שכינה, וירוך לקבל את האורחים, וזוהו הוא מורה דרך לבניו לדבקות בה' בדרך הרצויה.

עומק הפרשה

הרב און טרבליס ר"מ במכון מאיר

את ישראל לנפילה ולחטא. ומשום ש-ה' מנהיג את ישראל לפי מעשיהם הוא לא יעזור להם לכבוש את הארץ. ואז אעפ"י שהוא אכן בעל הבית הוא לא יוכל להוציא כליו משם.

לעומת טעות זו עומדת מצוות חלה. מסתירה בדברי רש"י על שיעור הפרשת חלה מדייק בשו"ת נודע ביהודה⁵ שהמצווה מורכבת משני יסודות. העיסה שנעשתה על ידי האדם בארץ ישראל היא קדושה. וכדי להפוך אותה לחולין צריך להפריש ממנה חלק קטן בו תתרכז הקדושה ושאר העיסה תצא לחולין. וזו הוראת שם חלה מלשון חולין שהוציאה את שאר העיסה מקדושתה לשימוש האדם. אמנם על המילים "תתנו לה" תרומה" מפרש רש"י שיש לחלה שיעור "כדי נתינה". מבאר הנוב"ש שאמנם כדי להתיר את החלה באכילה מספיק להפריש אף שיעור מועט, אך כדי לקיים מצוות נתינה לכהן צריך להיות שיעור חשוב שהוא אחד מ-כ"ד משיעור חלה. **מצוות חלה מלמדת שכשעוסקים בחסד יש לעשות אותו בצורה היותר שלמה.** שני יסודות החלה הם היכולת של ישראל להחיל קדושה בחיי החומר, ועשיית חסד באיכות שזה שורש המידות הטובות.

מצוות חלה שמחברת את פעולת האדם עם קדושת הארץ היא האירוסין של העם עם א"י, יצירת הקשר הנשמתי הנצחי. ומשום כך מתגלמים בה שורשי יסודות החיים של ישראל בארצו, קידוש החיים והופעת החסד באיכות. **והיא התיקון לחטא המרגלים שלא האמינו ביכולתם של ישראל לבנות בארץ חיים של קדושה חסד ומידות טובות.**

1. לו:
2. ד"ה כל מצוה
3. דברים ט"א
4. סוטה לה.
5. תניינא יו"ד ר"א

דבקות בה' וקיום מצוותיו

פעמים מזהירה התורה בפרשת ציצית, על שמירת המצוות וזכירתן, בפרק טו פסוק לט נאמר "... וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם", ובפסוק מ' "למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי". מבאר הנצי"ב ששתי הזכירות הללו הקשורות לפתיל הלבן ולפתיל התכלת, באות להורות דרך לשני סוגי בני האדם מעם ישראל. **"האחד מי שחייו בדרך הכבושה לרבים, עוסק בענייני פרנסה ומכל מקום עליו לשמור לעשות מצווה בזמנה".** כלומר זכירה אחת באה ללמד את האדם הרגיל מעם ישראל שעוסק בפרנסתו, שאולי אינו יכול לחשוב בגלל העיסוק בפרנסה, ולכן פטור הוא ממצוות מסוימות, מקביעת עיתים ומתפילה בזמנה. אדם זה רמוז בפתיל הלבן שהוא הרוב במצוות הציצית, והתורה אומרת לו: וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם. הפתילים הללו באים להזכיר לך את מצוות ה' לעשותן ולקיימן בזמן, (שכידוע בציצית רמזים תר"ג המצוות - ציצית בגימטריה 600 + 8 חוטים = 5 קשרים = 613 תר"ג).

מצוות חלה - תיקון חטא המרגלים

על מצוות חלה מביא רש"י את דברי חז"ל: "בבואכם אל הארץ - משונה ביאה זו מכל ביאות שבתורה שבכולן נאמר כי תבא כי תבאו לפיכך כולן למדות זו מזו שאינם אלא לאחר ירושה וישיבה. אבל זו נאמר בה "בבואכם" משנכנסו בה ואכלו מלחמה נתחייבו בחלה". מצוות חלה היא המצווה הראשונה בה הצטוו ישראל בכניסה לארץ עוד לפני הירושה והישיבה.

התורה קוראת לעיסת הלחם "ראשית עריסותיכם". הרש"ר הירש כותב שעריסה דומה למילה אירוסין. **ואכן החלה היא הקשר הראשון של עמ"י עם הארץ כמו שהאירוסין הם הקשר הראשון בין שני בני הזוג.** הנישואין הם תחילת החיים המשותפים כשהבעל מכניס את האישה לביתו. ובארץ ישראל זו ההתיישבות הקבועה בה כבית לאחר שנות הירושה והישיבה. אך האירוסין הם יצירת עצם הקשר הנשמתי עוד לפני ביטוי בחיים.

המשנה בקידושין¹ אומרת שכל מצוות התלויות בארץ נוהגות רק בא"י. גם חלה היא בין המצוות הללו שמהתורה נוהגת רק בא"י (ומדברנן גם בחו"ל). התוס' בקידושין² כותבים שיש צד בחלה שדומה לחובת הגוף. הגורם לחיוב מצוות התלויות בארץ הוא הקרקע או היבול, כמו תרומות ומעשרות ששייכות רק ביבול א"י. אך בחלה הדבר הקובע לחיוב הוא מעשיו של האדם - גלגול העיסה. חיוב הפרשת חלה נוצר בעירוב המים עם הבצק והפיכתו לעיסה. כאשר פעולה זו נעשית בארץ ישראל היא מחייבת בחלה, אף

אם הקמח הוא מתבואת חו"ל. וכן להפך, תבואת א"י תהיה פטורה מחלה באם התגלגלה לעיסה בחוץ לארץ. מצוות חלה מחברת אפוא בין פעולת האדם לקרקע ארץ ישראל.

המרגלים דיברו אמת על ארץ ישראל שהיו בה עמים חזקים וענקים שיושבים בערי מבצר. משה רבינו בעצמו מעיד על הארץ כדברי המרגלים: "שמע ישראל אתה עובר היום את הירדן לבוא לרשת גוים גדולים ועצומים ממך ערים גדולות ובצורות בשמים, עם גדול ורם בני ענקים".³

חטאם של המרגלים היה שלא האמינו בכוחו של עם ישראל לכבוש את הארץ. על הפסוק "כי חזק הוא ממנו" דורשים חז"ל⁴ שהמרגלים הפנו את המילים

כלפי רבש"ע, ממנו - מהקב"ה. "אמרו כביכול אפילו בעל הבית אינו יכול להוציא כליו משם". לכאורה תמוה כיצד אנשים שראו את נפלאות ה' במצרים במתן תורה ועוד, יכולים לסבור שאין בכוח ה' להתגבר על הכנענים? אלא שפחד המרגלים נבע מידיעתם את סוד הנהגת ה' את עמ"י בארץ. **הקב"ה מתגלה בעולם דרך האומה הישראלית שיושבת בארצה, לכן בחר הקב"ה לתלות את השפעתו והנהגתו במעשיהם של ישראל.** מהפירות והאנשים הענקיים הבינו המרגלים שלארץ ישראל יש כוחות חומר חזקים. דבר שיגרום התמודדויות רוחניות ויצירות קשות שעמ"י לא יצלח אותם. **ודאי שהמרגלים ידעו שאין כוח בעולם שעומד מול היכולת הא-לוהית. פחדם היה שכוחות החומר החזקים בארץ יביאו**

אחרי מיטתו של הרב שמחה קוק זצ"ל

הרב שמעון מן

זיקה נפשית מיוחדת לי לשם "הרב קוק". וסימפטיה מיוחדת ל"הרב שמחה קוק".

איש של אהבה גדולה לקב"ה, לתורה לעם ולארץ. פעמיים פגשתי בו באופן אישי ומהפרט ניתן ללמוד על כלל אישיותו ואהבותיו.

- את שניהם הכרתי, את אוריאל ואת אבישי. שניהם נולדו ברחובות, גדלו בה, ושניהם יחד הלכו לשיבת ההסדר בקרית שמונה ולפלוגת אלון בסופה שבחטיבת ברק. שניהם היו בחופשה באותה שבת, לפני כארבעים שנה. אצל שניהם צלצל הטלפון בשבת קודש והם נקראו לחזור לפלוגה עוד באותו היום. ויצאו שניהם יחד ביום השבת, מרחובות העיר, במדים, טיפסו טרמפים וחזרו לבסיס "עוד באותו היום". לפני ארבעים שנה.

אבישי גזי ואוריאל שרעבי הי"ד. שניהם יצאו למלחמה ההיא, לשמירת השלום בגליל, יחדיו באותו טנק, הגיעו עד כפר סיל, דרומית לבירות. שם, במארב ההוא, נפלו רבים מחיילינו, גם הם - יחד. מסרו נפשם על קידוש השם והארץ, באותו טנק. כשקברו אותם כבר היתה החמה בראש האילנות, אחרי הצהריים של ערב שבת. עוד מעט הדלקת נרות. המשך המאמר בעמוד 6 <

זכרנו לברכה עם הרב מיפו [מין הראי"ה זצ"ל]. היו שהתלוצצו, העליכו אותו ולעגו על כך. הוא למד ב'עץ חיים', ונערים ובחורים בילבלו לו את המוח: 'מה עם אבא שלך, שאומר תמיד: 'הרב מיפו, הרב מיפו'. אז הוא ביאר להם: 'יש אנשים כאלה, נשמות כאלה, שביניהם מתגלה פה בעולם הזה ידידות גדולה, התקשרות נפשית גדולה. אבל יש מצבים כאלה, שההתקשרות בין נשמות כאלה אינה מתחילה מהעולם הזה, אלא מקודם, מאוצר הנשמות, מעולם הנשמות. בשרושי הנשמות הם מקושרים, וזה מתגלה באופן מיוחד כאן בעולם הזה. אם כבר נסכים שיש נשמות - יש גם שורשי נשמות'. זה קצת הסבר על המושג של עצם החיים, בעולם הזה ובעולם הבא. אם אנחנו מבינים זאת או שאיננו מבינים, אם אנחנו רואים זאת או לא רואים, - אין זה משנה, אין נפקא מינה. כך העובדה, כך נוצרנו. נשמת אלוקים, ויפח באפיו נשמת חיים' - בתוכנו! הניצוץ הזה, הנקודה הזאת של "נשמה שנתת בי", נשמת חיים, היא עצם החיים, והיא מתגלה אחר כך במדרגות - ברוח חיים, ויותר למטה, בתחתונים, בפרטיות פסיכופיזיולוגית - בנפש.

1. בראשית ב' ז'.
2. ע"פ שיחות הרצ"י אורות התחיה פרק י"ז עמ' 232-3, 248-9.

האמונה והאהבה הם שני כוחות שהם יחד והם עצם החיים, תכונת החיים, עובדת החיים. אנחנו מכירים חיים זמניים, מצומצמים ומוגבלים בעולם הזה. אמיתת החיים של האדם בכל מילואם ובכל צדדיהם, היא בעולם הזה ובעולם הבא. כשאנחנו מניחים הנחה ראשונה, שאמונה-אהבה הם שני כוחות גדולים, חזקים, אדירים, אציליים ושלמים ששייכים לערך חיוניות האדם של 'נשמה שנתת',

אז יש מקום להבין את השלמות, הגבורה, האדירות והתוכן שלהם, לכל מלוא המובן של חיי האדם. בחיים במילואם, בשלמותם, בעולם הזה ובעולם הבא, שייכות נשמות. אמנם אנחנו נמצאים בעולם הזה,

ועניין הנשמה לא כל כך מובן וברור, אך גם אם זה לא כל כך ברור ומובן, זה לא משנה את המציאות. האם כל הדברים שבפיזיקה ברורים? האם כל מעמקי הפסיכולוגיה מובנים וברורים? דברים קיימים גם אם הם לא כל כך מובנים וברורים. יש מקום להבין ולהתפתח למדע יותר גדול, קדוש ועליון, של דברים שאינם מובנים. במציאות יש ערכי נשמות, בעולם הזה ובעולם הבא.

כשבנו הצעיר של הרב חרל"פ זכרנו לברכה, ר' יוסף, היה צעיר, נוצר הקשר הנפשי של הרב חרל"פ

תמיד שאלתי את עצמי מה מוביל אנשים להביט על אותה מציאות בעיניים שונות כל כך? מדוע אחד יראה הכל בצבע שחור בעוד האחר יראה בכל מקום את האור? פרידה מרס"ר עמיחי כרמלי ז"ל

הרקפות של עמיחי

בשבועות האחרונים, לדאבון לב, הטור השבועי שלנו הפך להיות טור זיכרון לנשמות יקרות שהסתלקו מאיתנו, לעתים בנסיבות מצערות וקשות. נשמה יקרה ומאירה כזאת היה רס"ר עמיחי כרמלי ז"ל, שנרצח בעת מילוי תפקידו (נהג תושב רהט פרץ מחסום משטרה ודרס אותו). מילוי תפקידו נשמע כמו חייל בצבא קבע או משהו דומה. אבל עמיחי היה מתנדב. לא סתם מתנדב, מתנדב למעלה מחמש עשרה שנה במשטרת התנועה. סמל של התנדבות ומסירות. וכך ספד לו מפכ"ל המשטרה:

"עמיחי הפך בבוקר יום שבת לסמל לאומי להתנדבות ולתרומה מצילת חיים בשירות משטרת ישראל. את הזריחה של אותו בוקר יום שבת, עמיחי מכיר היטב בשנים האחרונות בהן התנדב בסופי השבוע במטרה להציל חיים של נערים ונערות שעושים את דרכם חזרה הביתה, להוריהם, לאחר לילה של בילויים". קרן רעייטו נפרדה בכאב במילים: "כל שיש לי להגיד לך זה תודה. על מי שהיית בשבילי. על האהבה המדהימה שהייתה בינינו. על הילדים הנפלאים שלנו, שיהיו לי לנחמה עד יומי האחרון". סיפורו של עמיחי נגע בלבבות של כולנו ולא במקרה. הסיפור שלו מהדהד לכולנו את סיפורו של ישראל הראשונה. לא, לא ישראל של מלחמת מעמדות בין עולים לוותיקים, אשכנזים ומזרחיים. עמיחי היה ישראל הראשונה האמיתית. ישראל שאיראל הורוביץ

כתב עליה בשירו הנפלא רקפות בין הסלעים: בין הצפירות בכביש לרחובות המלוכלכים בין משפחות הפשע לטלוויזיה השטחית כמו רקפות בין הסלעים הפנים היפים של הארץ מתחבאים בין הישנים ברחוב לדקירות במועדון בין מה שבדרך כלל קוראים בעיתון כמו רקפות בין הסלעים הפנים היפים של הארץ מתחבאים וכשהיא לפתע צריכה שמישהו ישכב בבוקר בתוך שוחה לא תאמין איך הם מופיעים כמו רקפות בין הסלעים. אבל למועדון הרקפות של עמיחי יש תנאי הצטרפות מיוחדים. מה הם?

התמסרות ומסירות

תמיד שאלתי את עצמי מה מוביל אנשים להביט על אותה מציאות בעיניים שונות כל כך? מדוע אחד יראה הכל בצבע שחור משחור בעוד האחר יראה בכל מקום את האור? ניתן להסביר זאת בדרכים רבות אך בפרשת המרגלים ניתן לקבל לכך הסבר מיוחד. המרגלים ראו את פגמיה של הארץ כי לא היו מוכנים להתמסר אליה באמת. להעניק לה אהבה. הם בחנו אותה בעיניים ביקורתיות שמחפשות רוחים וכדאיות וממילא, ראו על כל צעד ושעל סימנים לכך שלא שווה להם להיכנס אליה. לכן, אפילו כאשר ראו סימני

שפע בפרי מבורך, העניקו לכך פרשנות שלילית: "כשם שפירותיה משונים, כך עמה משונה" (רש"י במדבר יג, כד).

לעומת זאת, מי שמוכן להתמסר, להתנדב, יראה שגם הארץ מגיבה אליו כמים הפנים לפנים. בעלי הרמז האירו שלשון יהושע וכלב על הארץ: "טובה הארץ מאד מאד", רמז יש בה לשלשון המשנה בפרקי אבות: "מאד מאד הוי שפל רוח". הרב קוק זצ"ל כתב בספרו מידות הראי"ה: "מי שמתאמץ לזכות להסרת הגאוה מלבבו יזכה לאהבת ארץ ישראל". וכן - "האוהב את ארץ ישראל באמת יזכה לשנוא את הגאוה". וכבר דוד המלך כתב בתהלים: "עֲנֵנִים יִיָּשׁוּ אָרֶץ" (תהלים לז, יא).

המרגלים, שהחזיקו מעצמם אנשים בעלי מעמד מכונים במילים: "כָּלֶם אֲנָשִׁים רָאִישֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל הָקִוּ" (במדבר יג, ג). יהושע וכלב שביטלו עצמם לשליחותם ולמשלחם, הגיעו ממילא עם לב פתוח, מלא אהבה, נכונות והתמסרות, ולכן ראו בארץ מה ששאר חבריהם לא היו מסוגלים לראות בה. נדמה לי שכשמתבוננים על המציאות דרך העיניים של דמויות מופת כמו עמיחי, אפשר להבחין שעם ישראל חי.

"זו חוויה מטלטלת לראות את מגדלי התאומים קורסים לך מול העיניים"

יהונתן שטרסברג, ר"מ במכינת 'עז שלמה', מספר על החוויה הקשה בחופי סיני אותה כמעט ניבא, הטיול המפחיד במדינה הקומוניסטית, והשאלות שבסופו של דבר החזירו אותו הביתה

אבנר שאקי

אותם. זה היה בערב שמחת תורה, הייתי כבר בהתחזקות, ופתאום שמענו פיצוץ אדיר. הסתבר שבחוף שבו היינו, כמה מאות מטרים לידנו, היה פגיע גדול. אחר כך שמענו שזה לא היה הפגיע היחיד, שהייתה סדרת פגיעים באותו יום בסיני. נתקפנו בחד גדול. זה היה ממש מזעזע. נכנסנו למונית, אמרתי 'תפילת הדרך', וכולם ענו אמן. זה היה מאוד עוצמתי. בשבת בראשית, השבת הסמוכה לכל מה שקרה, הגעתי לבית הכנסת ואמרתי 'הגומל'. ברגע הזה החלטתי להמשיך להגיע כל שבת.

"בתקופה ההיא למדתי בפקולטה לחקלאות ברחובות, אבל הרגשתי שנכון לי לעזוב וללמוד תורה וזה אכן מה שעשיתי. לאחר כמה בירורים קיבלתי המלצה חמה על מכון מאיר. הגעתי לפגישה עם הרב ביגון, עדיין בלי כיפה וקצת חששתי,

אבל איך שנכנסתי קיבלתי תחושה מאוד נעימה. הרגשתי שהוא כבר רואה בי דברים שאני עדיין לא רואה בעצמי. הרב החזיק לי את היד עם ידו העדינה, ולקח אותי לסיור קצר במכון. החלטתי להישאר כמובן, ולמדתי שנה וחצי במכון בשקידה גדולה כרוק. לאחר מכן התחתנתי עם אשתי, שהדריכה במכון אורה, ולמדתי במכון עוד שלוש וחצי שנים כאברך. "לאחר שעזבתי את הלימודים במכון למדתי

הריקנות שהייתה בתוכי. תמיד הייתה לי תחושה שיש אמת ויש תכלית לחיים, אבל לא ממש התייחסתי למחשבות ולרגשות האלה ודחיתי אותן, והמפגש עם האמריקאים הבעיר בי אותן. פעם אחת אפילו ניסיתי לתאר לחברים האמריקאים שלי את החוסר הזה, את מה שאני מרגיש, וכשראיתי איך הם מסתכלים עלי, כאילו נפלתי מהירח, הבנתי עד כמה הם לא מבינים אותי."

נשמות חדשות

"המחשבות האלה גרמו לי לרצות לחזור לארץ, אבל כשחזרתי נשאבתי לקשיי היומיום ולתאוות. בלילות עבדתי כברמן, ובימים הייתי אחראי על הפרסום של מועדון ידוע בירושלים. גרתי בדירה שכורה בנחלאת, כביכול נהניתי מהחיים, וחייתי את החלום של העולם

המערבי. כמה חודשים לאחר מכן גם התחלתי להפיק מסיבות ולהרוויח הרבה כסף, אבל ככל שהייתי יותר חזק בחול ובטומאה - ככה החלל שנפער בתוכי היה גדול יותר. היה בי צימאון אדיר למקום של אמת. אני מניח שהתחששות האלה הן שגרמו לך להתקרב ליהדות בסופו של דבר.

"זה בהחלט הוביל לשם. העולם הרוחני התחיל להעסיק אותי. יצאתי לטיול גדול בארץ

ואחרי עשתי סדנת שתיקה של עשרה ימים בערבה, וזה הפגיש אותי בעוצמה רבה עם העולם הפנימי שלי. פתאום הרגשתי שהעניין הרוחני הוא העיקר. בתקופה ההיא גם התחלתי לעבוד בבנייה עם חבר'ה דתיים, ודרכם הכרתי יותר לעומק את היהדות. בנוסף, בכל יום ראשון כשנפגשנו שוב בעבודה הרגשתי שהם חזרו משבת עם נשמות חדשות, ושאני לעומתם סוחב את כל החיים שלי על הכתפיים ללא הפסקה, וזה גרם לי לרצות לשמור שבת. אבל זה לא היה בקטע דתי. חשבתי שזה יעשה לי טוב בכללי, אבל מהר מאוד זה שאב אותי פנימה.

"במהלך השנים נסעתי המון לסיני, ולפני הפעם האחרונה שנסעתי הייתה לי תחושה לא טובה. הרגשתי שעדיף שלא אסע, אבל התחייבתי לכמה אנשים והרגשתי שאין לי ברירה כי לא רציתי לאכזב

נולדתי בירושלים למשפחה חילונית", מספר יהונתן שטרסברג, 43, נשוי ואב לשבעה המתגורר בנווה והמשמש כר"מ במכינת 'עז שלמה' במרכז שפירא, "ובגיל חמש עברנו למבשרת ציון. זוכר היטב עד היום איך סבתא הייתה מתפללת ליד המזוזה. אמא הייתה צמה בכיפור כי הגיעה מבית מסורת, ואבא צם בשביל אמא. לפחות כך זה התחיל. כנער בסך הכל הייתי די ילד טוב. ללמוד לא אהבתי, יותר אהבתי לשבת עם חברים על כוס בירה בבר או סביב מדורה, עם גיטרה, בהרים שליד מבשרת. עשינו כמובן גם שטויות, שברתי כמה גבולות וחציתי כמה קווים אדומים... אבל לא בהגזמה."

"עם זאת לקחתי המון מבית הור, את החמימות, המשפחתיות, האהבה למדינה, הנאמנות לאמת ועוד. ברוך ה' הקשר שלי עם ההורים מעולה. וגם אם עשיתי להם קצת חיים קשים, הם תמיד היו שם בשבילי. תמיד תמכו. אז, לא העסיק אותי העולם הרוחני, גם בכיפור לא צמתי. כשחזרתי בתשובה היו להם חששות, בעיקר שאתנתק מהם, אבל החששות פגו ואחרי שהתחתנתי הקשר אפילו התחזק, והתחזק עוד יותר אחרי שנולדו הנכדים. הם מכורים לנכדים, וגם הנכדים אליהם.

"אחרי התיכון התגייסתי לשלישות, יצאתי לקורס קצינים ושירתתי כקצין שלישות, ואחרי השחרור התחילו לעלות בי שאלות מהותיות על החיים. עד הנקודה הזו עברתי ממסגרת למסגרת, אבל פתאום אתה נכנס לתוך חלל כזה ועולות בך שאלות כמו מה הכיוון שלך בחיים וכו'. בתוך כל המחשבות האלו החלטתי לטוס לארה"ב, שם חוויתי חוויה מטלטלת כשראיתי את מגדלי התאומים קורסים לנגד עיני. ראינו את מה שקרה ממרפסת הבניין שלנו, ופשוט לא האמנו למה שאנחנו רואים. אחד החברים שלי החליט לרוץ לעזור לפצועים, אבל כל דרכי ההגעה לבניין נחסמו על ידי המשטרה.

"בארצות הברית עבדתי במשך כמה חודשים, ולאחר מכן ססתי עם החבר'ה שהכרתי בעבודה לטיול בקובה, שהייתה מאוד שונה מכל מה שהכרתי עד אז. איכשהו במהלך הטיול איבדנו את הדרכונים שלנו, ולא יכולנו לחזור לארצות הברית כי לא הייתה בקובה שגרירות אמריקאית או ישראלית. ממש לא ידענו מה לעשות, זה בהחלט היה מלחיץ, אבל בסופו של דבר הגענו לשגרירות הקנדית והוציאו לנו שם תעודות זהות של תיירים וככה הצלחנו לצאת מהמדינה.

"בשנה ההיא עברתי סוג של משבר. פה בארץ הייתי מחובר יותר לטבע ולדברים יחסית ערכיים ובארצות הברית ראיתי אנשים רודפים אחרי החומרנות והרגשתי חזק את הריקנות שם - שהעצימה את

"התחלתי להפיק מסיבות ולהרוויח הרבה כסף, אבל ככל שהייתי יותר חזק בחול ובטומאה - ככה החלל שנפער בתוכי היה גדול יותר. היה בי צימאון אדיר למקום של אמת"

במשך שבע שנים בכולל בשומריה, ובתקופת הזו גם עסקתי בזהות יהודית, ובין היתר עבדתי עם קיבוצניקים בנושא הזה. לאחר מכן התחלתי ללמד במכינת 'עז שלמה', בה אני נפגש עם חבר'ה שאמנם באים מבתי דתיים וגדלו בחינוך דתי, אבל רובם גם טעמו את העולם החילוני, והם למעשה מגיעים אלינו כשהם בצומת דרכים רוחנית. מכיוון שהייתי בנקודה הזו, יש לי מה לתת להם. אני מכיר את המשיכה לעולמות של חול, ואני גם מכיר את המחירים. אני זוכה לברר אתם את הדרך, ומרגיש שאני נותן להם חלק ממה שקיבלתי במכון. ברור לי שבהקשר הזה הכל יונק ממה שספגתי במכון. במכון נולדתי מחדש. כל תפיסת העולם שלי, הכיוון שלי בחיים, איך שהבית שלי נראה היום, הזוגיות, החינוך, הכל שואב מהמכון. המכון היה בשבילי בית, וגם תמיד יהיה."

חברי המתנחל / יפה

פגשתי בחברי משכבר הימים שלא ראיתי שנים רבות, החלפנו אינפורמציה במילים חמות, ואז אמר לי היכן מקום מגוריו. - "אז מה", טפחתי לו על השכם, "גם אתה מתנחל, אה?". - "כן", השיב. - "ממתי?". - "עשר שנים בערך". - "אני לא זוכר שסבלת פעם מחסרון כיס", אמרתי בקריצה. - "כלומר?" לא ירד לסוף דעתי. - "נו באמת, רובכם שם בשביל פתרונות כלכליים לא?". - "דווקא לא". - "אז מאידיאולוגיה?" אני שואל בפליאה כי לא זוכר אותו כאדם מתלהם... - "דווקא כן" השיב בנחת. - התחלתי להרגיש את המתח המתוק הזה גואה ועולה בי. - "תגיד", אמרתי בשקט מעושה, "אתם רגועים שם, מה?". - "בדרך כלל כן". ענה בשקט. יופי, סיננתי לעצמי, הם רגועים

שם, איך לא, הרי הבן שלי הולך לשמור עליהם! - "אתה יודע מה", כבר לא הסתרתי את הטון הכעוס שלי "חשבתם על זה שאתם נטל על החברה?" - "מה?" שאל, המבט המופתע שלו הקפיץ אותי. כאילו שהוא לא יודע זאת. - "אתה הרי יודע שאתם נטל על החברה הישראלית", אמרתי והוספתי נחרצות, "גם כלכלי וגם בטחוני!". - "למה אתה חושב כך?" מה הוא משחק אתי משחקים. - "למה הבן שלי צריך לשמור עליך?" הטחתי כנגדו, שמח שסוף סוף אמרתי מה שעל לבי. - "תגיד", הוספתי, "זה הוגן? שחיילים שלנו נהרגים כדי לשמור עליכם?" - "גם שלנו", הפטיר, "עליכם", השיב לי בחיוך שהחל להוציא אותי מכלי. ואני כבר אינני מסוגל לשתוק. אבל הוא מעז לחייך אלי:

- "תגיד איפה הבן שלך משרת?" - "אווה, הוא מ"פ בצנחנים". אמרתי בגאווה. "הוא משרת באזור שלכם". יופי, חשבתי, עכשיו שייראה כמה אני מקריב למענו ולמען כל המתנחלים האלה, שמחתי בלבי. - "מה שמו?" שאל ומיד הוסיף, "אה. רגע רגע, באום, סרן באום, לא? זה הבן שלך?" אמר בהתפעלות. - "כן, גדי". ההתפעלות שלו החמיאה לי. - "מה, אתה מכיר אותו?" - "שמע, יש לך בחור כארז, מסור לו דרישת שלום", אמר - "מה...". - "מהמפקד שלו". קטע אותי. לפתע חיך אלי, והוסיף: - "למה שלא תשאל אותו את כל השאלות ששאלת אותי?" החזיר לי טפיחה על השכם ופנה לדרכו.

המשך המאמר של הרב מן מעמוד 4 <
הרב שמחה קוק, רבה של רחובות, עמד וספד להם. עין לא נותרה יבשה:
"אתם שיצאתם יחדיו לקרב, בשבת נסעתם, כראוי וכנכון... יחד עליכם באש למעלה... מה קורה עכשיו בשמים, איזו קבלת פנים לכם אהובי, שם פונים אליכם ואומרים: שלום עליכם מלאכי השלום, מלאכי שרת, מלאכי עליון, ממלך מלכי המלכים, הקדוש ברוך הוא". והרב ממשיך: "בואכם לשלום... ברכוני לשלום...".
והדמעות זלגו, וזולגות עד היום...
-- עברו שנים. ואני, גר הייתי בכפר דרום בואכה גוש קטיף, והימים ימים קשים. רבים ההרוגים והפצועים. הרב שמחה קוק צ"ל והרבנית תלח"א באו להתארח בשבת בכפר. להיות עמנו.
שבת מרוממת היתה, באהבת הרבה לנו ולאריך קודשנו, קנה את לבבנו.
במוצאי שבת הסעתי את הרב והרבנית לביתם. כשהגענו לקראת חצות לילה, הציעו לי לישון בביתם, באיזו פשטות. ולא עזבנו, עד שהכינו לי כוס קפה ומיני מאפה, כדי שלא ארדם בהמשך הדרך. באיזו טבעיות.
-- איזו אהבה לקודשא בריך הוא, היתה לרב הדגול הזה, איזו אהבה לעם קודשו ולתורתו, איזו אהבה לארץ חמדה. ועם זאת איזו פשטות, איזו נעימות קולחת.
- מי יתן לנו וירבו כמותו, והיה העם הזה לגוי אחד הארץ.

טובים השניים

אסתר אברהמי

יועצת אישית זוגית ומדרכת כלות

חשדות בנישואין

הנייד שלי צלצל. אני שומעת מהעבר השני של הקו נשימות כבדות וכמעט יכולתי לשמוע את דפיקות הלב שלו. "אני חייב להגיע אליך בדחיפות. אני לא ישן כבר כמה לילות מרוב מתח ופחד... בבקשה, תפני לי זמן... בבקשה יותר משעה...".
דאגתי לו. הפעם הרגשתי שהוא במצוקה אמיתית. פניתי לו זמן באותו היום. "תקשיבי, אין לי יום ואין לי לילה. בזמן האחרון, אני רואה שפני אשתי אינם כתמול שלשום. התעורר בי חשד כלפיה שאולי היא בקשר עם מישהו מהעבודה שלה. אני מת מפחד. אני כבר מדמיון מה קורה שם בעבודה ואני לא נושם...". הגשתי לו מים שיירגע קצת.

שאלתי אם יש לו הוכחות. הוא אמר שאין לו. אבל כשהיא משוחחת עם המישהו הזה מהעבודה והוא שומע שהיא מדברת איתו בנעימות, הוא לא יכול לשאת זאת. הבנתי שאשתי אינה מסתירה ממנו את השיחות שלה. למרות זאת, מאז שהתחיל לקנא לאשתו, הוא בודק בחשאי את הטלפון שלה, כל שיחת טלפון שהיא מקבלת מקפיצה את לבו שדופק בחוזקה. הוא חלש, עייף ונטול אנרגיה. האנרגיה היחידה שיש לו, מופנית כלפי התחקות אחר מעשיה. הוא ביקש שארגיע אותו. הוא פוחד מהתקף לב...

- שרה רכשה "מקצוע חדש": בילוש אחרי בעלה. היא מתקשרת אליו כל כמה דק' ושואלת היכן הוא ומה מעשיו. עם מי דיבר וכמה זמן ולמה אמר את מה

שאמר וכד'. כשהוא אומר לה לאן הוא נוסע, היא נכנסת לרכב שלה לאחר כמה דקות ולוקחת איתה את בתה היחידה. היא מצרפת אותה לבילוש ונותנת לה תפקיד שתוך כדי שהיא נוהגת שהילדה תבדוק, אם אביה באמת נמצא במקום שאמר.

חשדות מערערות את היציבות הזוגית. חשדות שגם אם יש בהם קורטוב של אמת, הולכות ומתפתחות לממדים שאינם ריאליים. התחושה של חוסר הידע, מה באמת קורה "מאחורי הגב", אם קורה שם משהו, יצירות איום אישי וזוגי קיומי, בתחושה שהחיים נגמרים. בד"כ מצבים כאלה נוצרים, בין השאר, כאשר ישנה תחושה לאחד מבני הזוג או לשניהם שהם חסרים חיות ורגשות אהבה. **מצבים אלה, הם תמרוז אזהרה שקורא להם לתשומת לב, לבדוק ולבנות זוגיות טובה יותר.**

כשאחד מחפש חיות מחוץ לנישואין, או נקלע, נחשף ונגרר לאיסורי הלכה, נוצר משבר קשה ביותר. יש שירגישו שהזוגיות התפרקה ויתגרשו ויש מצב שתהיה התעוררות אצל השני, של קנאה ורצון חזק להתחבר חזרה, כדי להשיג אותו, להתחרות עליו ולהוכיח שהוא עדיין שווה וראוי. במקרה כזה, אם הם מצאו מענה לסיבה שגרמה להם להגיע למשבר והם רוצים לשקם את הזוגיות, הם יבקשו בדרך כלל ייעוץ, כדי לתקן את מה שגרם להם להירדם בשמירה ובזכות המשבר, יבנו זוגיות יציבה וטובה יותר. ישנם מקרים שהגיעו אלי שהיו בהם חשדות וקנאה

חידה

אני אביו של המנהיג אוהב הארץ, ואני גם אות! מי אני?

הפינה של טוביה

שלום ילדים!

בפרשה שלנו יש סיפור ממש לא נעים: חטא המרגלים. משה שולח את המרגלים לארץ ישראל, והם היו אמורים לספר שהארץ טובה ורחבה, פירות גדולים, ארץ קדושה ומיוחדת! הם היו שנים עשר, אבל לעשרה מתוכם היתה מזימה: להגיד שהארץ לא טובה, לשכנע את העם, ולא להיכנס לארץ. הם חזרו מהארץ והפחידו את העם שהארץ לא טובה, העם בכה, ובגלל החטא הזה, בני ישראל הסתובבו ארבעים שנה במדבר, ורק הילדים שלהם זכו להיכנס לארץ. רק שני מרגלים לא היו מוכנים להשתתף במזימה: יהושע בן נון, וכלב בן יפונה. ורק הם זכו להיכנס לארץ ולקבל שכר גדול. זה מדהים שלמרות הלחץ החברתי, ולמרות שהם היו רק שניים מול עשרה, הם הצליחו לשמור על עצמם ולא ללכת אחרי האנשים הרעים! לפעמים יכול להיות חבר שמנסה לשכנע אותי לעשות משהו רע. לפעמים זה קשה להגיד לא,

לפעמים אנחנו מעטים מול רבים, אבל אנחנו נלמד מיהושע וכלב להיות חזקים! לדעת להגיד לא! נשמור על עצמנו ולא ניתן לאף אחד לשכנע אותנו לעשות משהו לא טוב, נעשה רק מה שאנחנו מאמינים שטוב ונכון, שבת שלום, טוביה

רוצים לקבל מטוביה סרטונים חינוכיים ואקטואליים וגם מאחורי הקלעים? הצטרפו לקבוצת הווצאפ (השקטה) "החדר של טוביה"

- למה בחרת להיות שוטר תנועה? כי הרפא אמר לי שעלי להרבות בתנועה...
- אם הבעיה שלך היא כסף ואין לך כסף - אז אין לך בעיה. נכון?
- שאלה: מה יותר קשה מיהלום? תשובה: לשלם עליו...

המלצה השבוע

גלו את העולם בפרקי העשרת הידע בתוכנית "מגלים עולם" באתר ערוץ מאיר לילדים

שאלות בפרשה

1. כמה מרגלים נשלחו לתור את ארץ כנען?
2. מאיזה שבט היה יהושע בן נון?
3. כמה ימים תרו המרגלים את הארץ?
4. מה היה עונשם של עשרת המרגלים?
5. האם מצוות הפרשת חלה מתקיימת בחו"ל (מהתורה)?
6. מהי הפרשייה שמסיימת את פרשת השבוע?

« פרשת שלח »

שלחו אלינו תשובות באתר ערוץ מאיר לילדים, ואולי תזכו בפרס!

מצאו למה התמונות רומזות מתוך הפרשה

פרשייה

כתב ואייר: יוסי שחר shaharyosi@gmail.com

רוצים לצפות בסדרת האנימציה פרשייה? הכנסו לאתר ערוץ מאיר לילדים.

כשם שנשמת האדם היא יותר עליונה ויותר פנימית מהמלאכים, ודוקא מפני גדולתה ירדה עד לתחתית המדרגה, ומשם תעלה ברכוש גדול ועצום, ותכשיר את העולם כולו עמה לעליה עליונה מקורית, כן הקודש שבחול, שירד עד לידי החולין הגמורים, הוא יותר נשגב וקדוש מהקודש שבקודש, אלא שהוא מסתתר הרבה. אורות התחיה מו

גרעין תורני חברתי גבעת אולגה

אנשים מעניינים בגרעין:

מייסדים

לא סופרים
כ 50 משפחות

נעים להכיר

יחיד ומיוחד אז מה מיוחד אצלנו?! דבר ראשון השכונה שלנו ייחודית. באווירה כמו עיירה, בפרקטיקה כמו עיר. השכונה נמצאת על קו החוף ובכל נסיעה קצרה למכולת או למוסך עוברים בין גופים משגעים. השכונה הוותיקה מתאפיינת בתושבים חמים ומסורתיים שמקבלים באהבה את חברי הגרעין. חלק מחברי הגרעין משתלבים בבתי הכנסת של העיר כרכני בית הכנסת וחלקם הקימו קהילות של ממש סביב שיעורי תורה, שיעורי זוגיות או סביב בית הכנסת. בתלמוד התורה שלנו יש מקום לכווווןוווולום והאווירה תורנית מאד. הקודש במרכז, והשאפה היא להיות עובדי השם שמחים. ישנם מוסדות חינוכיים שבהם המסר התורני ברוח ועם זאת יש מגוון רחב בציבור הלומדים שהוא מיוחד מאד וזכינו לחיות אותו כל יום.

מעשה שהיה ליד כמה ממשפחות הגרעין הייתה גרה משפחת קיבוצניקית, שמו"צניקית. היחסים היו חמים ואוהבים, על אף השונות התרבותית הגדולה. הדלקת נרות משותפת בחנוכה, משלוחי מנות בפורים ובאופן כללי - יחסי שכנות טובים מאד. בנם הצעיר הגיע למצוות. אצלם לא נהגו להניח תפילין או לעלות לתורה ואיפשרו לילד לבחור. הילד שלהם ביקש מאד לעלות לתורה, והם פנו אל שכניהם בבקשת עזרה והתאמת מורה. הילד, בן 12, היה בעל קושי בקריאה, רכש מאוחר את הקריאה והיה צריך התאמה מיוחדת. השכנים פנו אל בחור משיבת ההסדר וזה לימד אותו את הקריאה ובאופן כללי הכין אותו לבר המצווה. אמו של הילד סיפרה כמה הוא אהב ללכת ללמוד עם הבחור בישיבה ושהוא אף ביקש שיקנו לו תפילין על מנת שיוכל להניח בכל יום (!!!). העלייה לתורה הייתה מרגשת מאד. הגיעו ילדי הכיתה לבית הכנסת, והגיעו בחורי ישיבה ומשפחות מהגרעין ששימחו אותו, ורקדו עם החברים. אפילו גדול הקיבוצניקים לא יכול שלא להתרגש מהמעמד. אשרינו שזכינו.

רקדע תמיד אנחנו מספרים למשפחות שמתעניינות בגרעין שכולם פה מכירים את כולם, ושכשרוצים ללכת לאיזו חנות, קוראים לה לפי שם בעל החנות (נגיד - קנית את זה באלירן? (חומרי כתיבה), אני קופצת ללימור (חנות חד"פ), או "האם לאבי דוד יש ירקות שביעית?" כן... זה הירקן) זה מאפיין את החמימות והעממיות של השכונה...

טיפ לקירוב פשוט להיות אתם. בכנות, בפשטות ובעיקר בענווה. לדבר על הדברים שמעסיקים את כולנו (זוגיות, פרנסה, חינוך ילדים, מהות החיים והאתגרים שהקב"ה מעניק לנו) בצורה כנה ומלאת אמונה וגודל. זו האמת. איזו כמות.

בע"ה באחד מימי השישי הקרובים יתקיים סיור בשכונה למשפחות המעוניינות להצטרף לגרעין. אנא צרו קשר עם שני, רכזת הקליטה, לפרטים: שני 0525261115

הרב שלמה אבינר

ישובים נקים בכל מקום

פרשת שלח, חטא המרגלים. 'ימאסו בארץ חמדה'. אבל אנחנו איננו מואסים. אנחנו מאוהבים. ישובים נקים בכל מקום. ולבסוף ייפכו לעיר ולכפר. כך היה לפני קום המדינה וכך היה אחרי קום המדינה. בכל מקום שיכולנו, הקמנו ישוב, אשרינו. זאת עשינו במסירות נפש, מסירות נפש של חילונים, דתיים וחרדים. מסירות נפש בראש פינה ובפתח תקווה. זו מצות השעה: להקים עוד ועוד ישובים.

ב. מצווה מוסרית. הארץ הזו אינה שלנו, החיים עכשיו, אליה של עם ישראל לכל דורותיו, שמסר נפשו על כל רגב אדמה. וכי לשווא מסר נפשו, כדי שיישאר ריק? חלילה. שאל בן גוריון את טבנקין האידיאולוג של המפלגה, האם מותר לוותר על חלקי ארץ ישראל בשביל השלום. השיב: עליי לשאול שני אנשים. אחרי כמה ימים, השיב: לא! שאל בן גוריון: אפשר לדעת את מי שאלת? השיב: הסבא שלי שכבר מת והנכד שלי שעוד לא נולד.

ד. מצווה לאומית. אם לא נשב, הגויים החומדים את ארצנו יגזלו חלקים ממנה. הקמת ישובים נועלת את ארצנו בידינו. "ברזל ונחושת מנעלך" (דברים לג, כה). רש"י: "שהיו גבוריהם יושבים בערי הספר, ונועלים אותה שלא יוכלו האויבים ליכנס בה, כאילו היא סגורה במנעולים וברחים של ברזל ונחושת". כל קילומטר גבול, כל אזרח חייל.

- כבודו תומך בעליה בלתי חוקית!?

- הא כיצד!?

- כאשר יש התנגשות בין חוק בינלאומי לבין חוק לאומי, החוק הבינלאומי קובע.
- איני מכיר חוק בינלאומי המתיר עליית יהודים לארץ.

ישובים נקים בכל מקום. זה חוקי לעילא ולעילא. כמוכן, לא להתנגש עם הצבא. הצבא זה אנחנו ואנחנו זה הצבא. לא להתנגש עם המשטרה, המשטרה זה אנחנו, ואנחנו זה המשטרה. לא לדחוף, לא לצעוק, לא לחשוב רע. אנשים אחרים אנחנו. ד' אוהב שאנחנו אוהבים איש את אחיו.